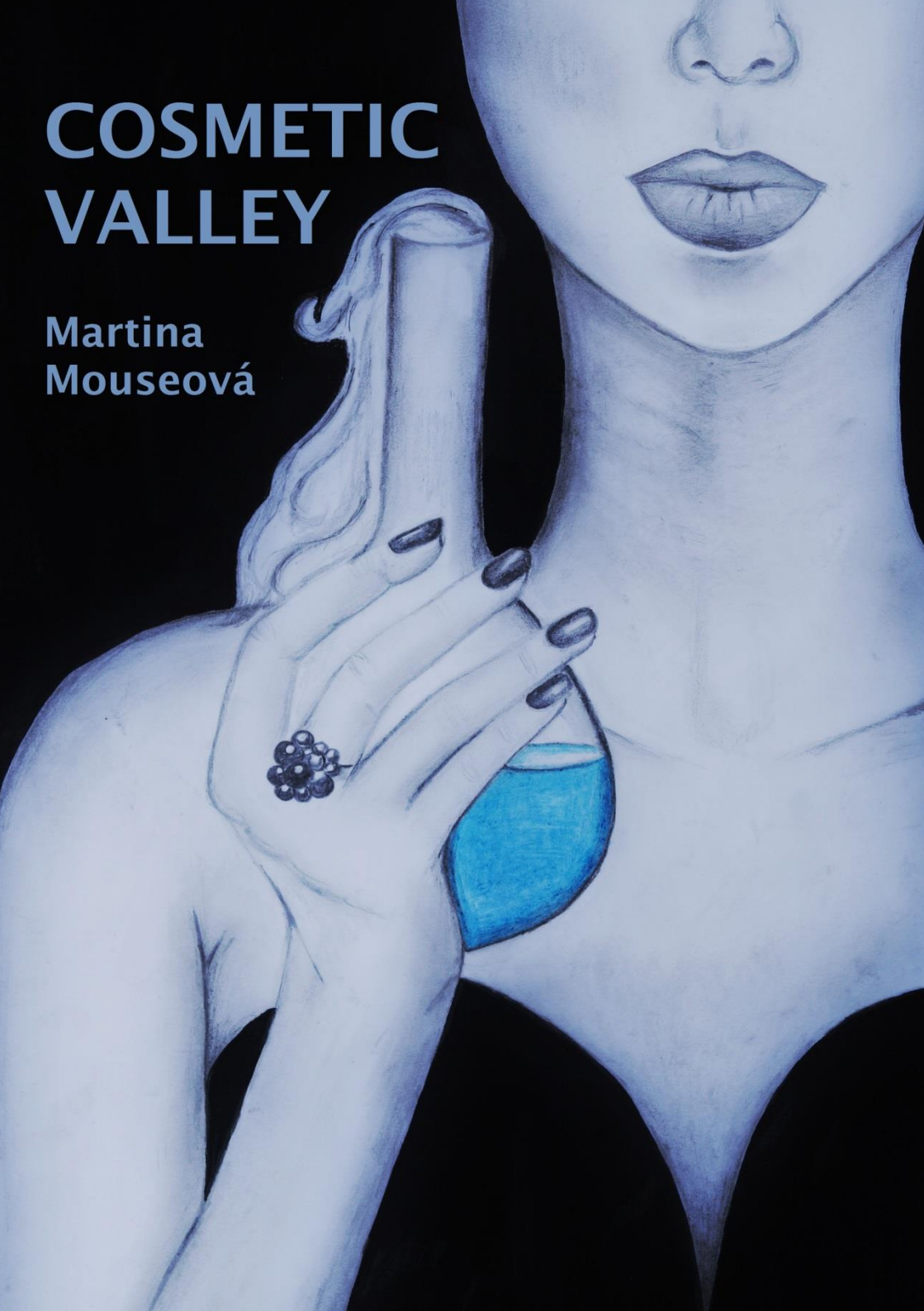

COSMETIC VALLEY

Martina
Mouseová

Martina Mouseová

Cosmetic Valley

(1)

KUPOVÁNÍ MOZKŮ

Přednáška měla začít během několika minut. Karolína se rozhlédla po velké posluchárně. Bylo skoro plno, a pokud dobře viděla, tak tam byly jen dívky. Z kluků nepřišel žádný. Ani se tomu nedivila. Nepovinná přednáška na téma hydratace pleti, kterou navíc bude přednášet externí školitel, pro pány nebyla ničím zajímavá. U dívek byl ale zájem značný. V posluchárně seděly studentky různých fakult, a dokonce i několik vyučujících, samozřejmě pouze žen.

Dveře vedle katedry se otevřely a vstoupil rektor doprovázený drobnou ženou středního věku. Rektor zprovoznil mikrofon a projektor a promluvil zvučným hlasem: „Vážené kolegyně, vážení kolegové, je mi ctí, že mohu na půdě naší školy přivítat vzácného hosta, paní docentku Helenu Schmidt, absolventku naší přírodovědecké fakulty a v současnosti majitelku a výkonnou ředitelku významné kosmetické firmy. Paní docentka vás ve své přednášce seznámí nejen s tím, jak probíhá vědecká práce v reálné komerční firmě, ale jistě se také zmíní o svém nevšedním životním příběhu, který pro vás může být inspirující. Na závěr svého krátkého proslovu chci podotknout, že i já jsem byl jedním z vyučujících paní docentky, a proto mohu doufat, že alespoň nepatrný díl jejího úspěchu je výsledkem méj pedagogické práce.“

Posluchárnou zazněl krátký potlesk a pozornost přítomných se obrátila na návštěvnici, která sebestě přebrala mikrofon, udělala

několik kroků vpřed a zkoumavým pohledem přejela místnost. Působila tak autoritativně, že všechny hovory a veškerý hluk během několika vteřin ustal. Pohledy všech přítomných se upřely na tu drobnou ženu ve věku asi padesát let, jejíž vzhled si rozhodně zasloužil pozornost. Černočerné vlasy sestřižené do asymetrického mikáda. Nepřehlédnutelné brýle s černými obroučkami. Nádherný vínový kostým doplněný hedvábným šátkem s výraznými geometrickými vzory, černé lakové lodičky na vysokánském podpatku a luxusní kabelka, kterou ledabyle odložila na katedru. To vše vyrazilo přítomným dech.

„Ta kabelka je Gucci, bude tak za patnáct tisíc,“ ozvalo se vedle Karolíny šeptem, „a šátek je Chanel, ten může stát klidně šest. Všechno, co má na sobě, odhaduji na padesát, šedesát tisíc.“

Karolína jen mlčky pokývala hlavou. Také měla pocit, že oblečení té dámy je jak z jiného světa. O módu se příliš nezajímala, nerozpoznala originál od jeho levné kopie. Zato pro její kamarádku Adélu, která teď seděla po Karolínině pravé ruce, to byl koníček. Proto mohla všem okolo sedícím sdělovat šokující podrobnosti o jednotlivých částech docentčina outfitu.

Karolína přestala Adélku vnímat, protože na sobě ucítila docentčin upřený pohled. Pohled trval jen několik vteřin, ale přesto měla nepříjemný pocit, že v očích té cizí ženy zahlédla záblesk poznání a že se její rty zvlhnily do téměř nezatelného úšklebku. V další vteřině docentka oči odvrátila a začala zvučným, vysoce položeným hlasem mluvit.

„Vážené kolegyně! Při rychlém pohledu do vašich řad jsem zjistila, že pánové tuto přednášku zcela ignorovali. Ale přiznám se vám, jsem tomu ráda. Pány tady dnes vůbec nepotřebujeme.“

Posluchárnou se ozval tlumený smích.

„To byl dobrý psychologický tah. Atmosféra se uvolnila

a všechny si získala na svoji stranu,“ zašeptala dívka, která seděla vlevo od Karolíny. To promluvila Helena, studentka psychologie a třetí z jejich trojice nerozlučných kamarádek.

Přednášející se omluvila a začala připravovat spuštění své prezentace. Karolína ji upřeně sledovala a snažila se uvědomit si, co je na té ženě tak zvláštní. Po chvíli jí to došlo. Obličej! Ano, docentčin obličej jako by byl neviditelný. Výrazný účes, brýle, luxusní oblečení to vše odvádělo pozornost od nevýrazného, možná dokonce nepohledného obličej. Malé tmavé oči, poněkud velký nos a drobná bledá ústa. A vše bez viditelných známek nalíčení. Zřejmě to byla dobrá volba, protože nebylo co zvýrazňovat. Lepší bylo odvést pozornost jinam. A to se dařilo velice dobře.

Karolína si vzpomněla na ten zvláštní pohled, kterým se na ni docentka před chvílí dívala. Teď měla pocit, že se jí snad něco zdálo. Proč by se právě na ni přednášející soustředila? To je nesmysl! Zřejmě se dívala někam jinam a se směrem pohledu si pohrálo světlo a skla brýlí. Karolína se sama sobě vysmála za to, že si vymýšlí a ten pohled vymazala z paměti.

Přednáška právě začínala.

„Pro první část přednášky jsem zvolila téma hydratace pleti,“ promluvila opět docentka zvučně a posluchárna ztichla, „a to je také důvod, proč zde nejsou žádní pánové. Muže tento problém netrápí, a proto je vůbec nezajímá. Jistě vám, milé dámy, nemusím připomínat fakt, že v tomto směru mužům přibývajících roky nevadí a někteří z nich jsou ve zralém věku dokonce zajímavější, a dovolím si tvrdit, že i krásnější. To se bohužel nedá říci o druhém pohlaví. Nám ženám roky krásu ubírají, samozřejmě až na nepatrné výjimky. Všechno se snažíme věk přemoci a udržet si mladistvý vzhled. A jak je všeobecně známo, tak základem mladistvého vzhledu je svěží pleť. Natíráme se krémy, složitě specializovanými podle věku

a podle typu pleti. A pokud výsledek tohoto obrovského snažení kriticky zhodnotíme, musíme přiznat, že nic moc!“

Přednášející se odmlčela a pohledem přejížděla osazenstvo posluchárny. Bylo naprosté ticho. Všechny přítomné seděly a napjatě čekaly, jaké pokračování bude mít tento zvláštní úvod. Na docentce bylo znát, že je spokojená s tím, jakou si získala pozornost, a po krátké, téměř dramatické odmlce, pokračovala.

„Vážené kolegyně, pokud si uvědomíme, jak převratné objevy vznikly v posledních stoletích, musí nás mírně udivovat fakt, že ještě nikdo nepřišel na to, jak zachovat svěží vzhled buňky, která je na naší tváři! Já osobně vidím důvod v tom, že tato otázka není prioritní pro silnější část lidské populace. Muže tento problém nezajímá, není pro ně důležitý, a proto je již po staletí tak upozaděný.

Teď možná namítnete, že existuje řada přípravků, které tyto účinky mají. To je pravda. Je však všeobecně známo, že ty přípravky, které jsou cenově dostupné, nejsou účinné a na druhou stranu ceny těch, které určitý efekt přinášejí, jsou pro většinu z nás nepředstavitelné. Naším cílem by mělo být nalézt inovaci, zjednodušení, které by znamenalo i snížení ceny.“

Nastala další dramatická pauza. Docentka udělala několik kroků dopředu a zvýšeným hlasem pokračovala: „Výsledek této analýzy je jednoznačný! Milé dámy, je to na nás! Musíme tuto záhadu vyřešit samy!“

Posluchárnou zazněl šum překvapených hlasů. Docentka takticky vyčkala, až si posluchačky sdělí své názory na toto svérázné tvrzení a pokračovala.

„Před začátkem přednášky jsem si vyžádala vaši prezenční listinu. Víím, že mě nyní poslouchají studentky a vyučující různých fakult. Ne všechny z vás se zabývají biochemií, ale já jsem

přesvědčená, že ve výzkumu se může uplatnit každá z vás. Výzkumný tým nepotřebuje jen nadanou biochemičku, ale také ekonomku, psycholožku, školitelku, IT pracovníci a mohla bych vyjmenovat mnoho dalších profesí. Vás všechny, mladé, inteligentní a nadané ženy věda potřebuje. Právě na vás čekají výzkumná pracoviště po celém světě, abyste svými nápady pomohly k posunu v oblasti kosmetologie. Nikdo jiný v tomto oboru pokrok nepřinese, jen právě vy.“

Docentka se odmlčela a v posluchárně bylo opět naprosté ticho. Tentokrát bylo vidět, jak si každá z posluchaček probírá právě pronesená slova. Ale efekt byl asi různý. Například Hanka si neodpustila ironickou glosu: „Hlavně, aby to někdo vymyslel pro tebe. Žádný všeobecný prospěch, ale tvoje prachy jsou důležité,“ pronesla šeptem směrem k přednášející. A většina dívek, které poznámku zaslechly, se tiše zasmála.

Docentka právě spouštěla prezentaci, kterou uvedla slovy.

„A nyní bych přistoupila k odborné části své přednášky, a to k prezentaci na téma hydratace pleti. Pro kolegyně, které se zabývají biochemií, to z počátku budou známé záležitosti, ale i pro ně bude prezentace přínosem. Zařadila jsem informace o nových poznatcích a výzkumech, které ve svých skriptech rozhodně nenajdou.“

Docentka pak zajímavě a přitom přesně a odborně vysvětlila základní pojmy. Bylo patrné, že problematice hluboce rozumí. Karolína musela uznat, že i pro ni byla prezentace zajímavá a dokonce se dozvěděla něco nového.

„A na závěr,“ pronesla pak přednášející s tajemným úsměvem, „vás seznámím se svým pokladem, se svojí životní láskou.“

Posluchárnou zašuměl vzrušený šepot. Poklad? Životní láska? Že by se jim tato sebevědomá žena svěřovala se svým soukromím? Ale

tyto úvahy byly rychle ukončeny, když se na promítací ploše objevil další slide. Byl na něm letecký snímek nějakého areálu obklopeného lesy a loukami. Snímek nesl nadpis COSMETIC VALLEY.

„Ano, milé kolegyně, toto je moje životní láska, smysl a výsledek mého celoživotního snažení,“ pokračovala docentka a v jejím výrazu se objevila pýcha i nadšení.

A proslov pokračoval: „Tento areál, který jsem nazvala Cosmetic Valley, se nachází nedaleko Vídně. Ještě před dvaceti pěti lety byly v těchto místech jen louky a pole. Pozemek jsem odkoupila a začala s výstavbou areálu. Vlastní stavba trvala tři roky. Další rok probíhalo vybavování. Zároveň s tím jsem vybírala zaměstnance, takže přibližně čtyři roky po zahájení stavby začalo Cosmetic Valley pracovat.

Co se týká výrobního programu, tak ten se tvořil postupně. Zpočátku jsme vyráběli běžné kosmetické přípravky, ale zároveň probíhaly intenzivní výzkumné práce. A především jsme začali budovat novou značku kosmetických přípravků, kterou jistě znáte a možná i používáte. Jde o značku Calypso. Našim vědcům se v průběhu let podařilo přijít na některé inovace obvykle používaných postupů. Jsme také vlastníky několika patentů. Naše kosmetika si našla okruh zákazníků. Dobře se prodává v zemích střední Evropy. Nyní se nám podařilo dostat se také na asijský trh, a to především díky přípravkům na zesvětlení pleti.“

Docentka svůj výklad doprovázela snímky prezentace, které výstižně dokumentovaly její slova. Na louku přijíždějí bagry a nákladní auta. Místo louky jen rozkopaná hlína, ze které vyčnívají betonové základy. Rušné staveniště a na dalším snímku již úhledné budovy. Pohled do laboratoří. Usměvavé tváře vědců a laborantů. Výrobní hala. Opět úsměvy, tentokrát od pracovníků na balicí lince. A všechny snímky spojovalo jedno. Na každém byla zvěčněná

majitelka. Vždy dobře naladěná a zářící spokojeným úsměvem. Na snímčích ze stavby ve vysokých holínkách a pracovním kabátě. V laboratoři v bělostném plášti. Ve své kanceláři v manažerském kostýmku a přísných brýlích. Na vánočním setkání se zaměstnanci v nádherné slavnostní róbě. Vždy oblečená odpovídajícím způsobem, ale také vždy dokonalá.

„V současné době má firma sto zaměstnanců. Pracovníky výzkumu a vývoje. Dále pracovníky, kteří zajišťují výrobu, marketing a distribuci. Máme výpočetní techniky, pracovníky správy majetku, ostrahu a úklidovou službu. V areálu jsou jídelny, restaurace, kavárny a obchody, ale také fitness a wellness centrum. Tato zařízení provozují externí firmy. A ještě jsem zapoměla zmínit výborně vybavenou knihovnu. Zřejmě nemusím nikoho přesvědčovat o tom, že firma je perfektně vybavená a že zaměstnanci zde mají vše, co potřebují. Naši zaměstnanci,“ pokračovala docentka se zvýšeným důrazem,“ požívají podstatné výhody. Vynikající pracovní podmínky, stoprocentně vybavená pracoviště, nadstandardní plat, bydlení v areálu zdarma, příspěvky na dovolené a mnohé další. Vědci, kteří mají patentovaný objev, dostávají doživotní rentu.“

„Jasně, ty máš miliony a oni dostanou rentu,“ neodpustila si Hanka další komentář.

To se už Karolína neudržela a vyprskla smíchy. Okamžitě se však musela mírnit, protože na sobě ucítila docentčin zkoumavý pohled.

Přednáška skončila. Na scénu opět nastoupil rektor a mnohoslovně docentce děkoval.

„Ten ji snad odnese na rukou,“ komentovala Hanka.

Aula začala hlučet a posluchačky se zvedaly k odchodu. Ze všech stran se ozývaly komentáře na přednášku i přednášející.

Za několik minut již Karolína, Hana a Adélka postávaly před

budovou univerzity, popíjely cappuccino z automatu a užívaly si slabého lednového sluníčka.

Okolo nich projel spolužák na skateboardu.

„Zdravím Eastwick,“ zavolal na ně.

„Čau,“ odpověděly téměř jednohlasně.

To byla jejich společná přezdívka. Čarodějky z Eastwicku, nebo také zkráceně Eastwick. Přezdívku dostaly hned v prvním ročníku. Ted' už by bylo těžké vzpomenout si, kdo s ní přišel jako první. Každopádně se ujala a už jim zůstala. Hanka, to byla nádherná a démonická Cher, Adélka se neuvěřitelně podobala jemné blondýnce Michelle Pfeiffer a Karolína byla typově podobná přemýšlivé hnědovlásce Susan Sarandon. Přestože každá studovala jiný obor, trávily spolu hodně času. Jejich přezdívka se vžila, běžně ji používali kamarádi, spolužáci, a dokonce i někteří z vyučujících. Oblíbeným námětem byly úvahy, jestli mají i Jacka Nicholsona. Ztělesněný ďábel se však v jejich okolí nevyskytoval. Alespoň prozatím.

Hanka studovala psychologii. Byla rozený kritik. Měla poznámky a výhrady snad ke všemu a ke všem. Karolína si často říkala, jak vysoké sebevědomí musí Hanka mít, když si je tak jistá svým úsudkem.

Adélka byla úplný opak. Ta si nevěřila vůbec. Ochotně přebírala názory druhých. Z každého nového známého byla zpočátku nadšená. Dokud ji něčím nezklamal. Při tomto přístupu k lidem bylo jasné, že byla zklamaná neustále. Adélka studovala sociální práce, což byl obor přesně pro ni. Kvůli lidem by se rozdal.

Karolína studovala biochemii. Povahově byla někde mezi svými kamarádkami. Bavilo ji porovnávat jejich reakce a názory.

A právě ted' měla výbornou příležitost, protože Adélka začala mluvit o přednášce, na které právě byly.

„Ta byla úžasná! Co toho dokázala! Tak úspěšná a sebejistá. Taková bych chtěla být,“ básnila o docentce Schmidt.

„Adelajdo, prosím tě! Řekla jen to, co chtěla říct. Určitě není všechno tak růžové, jak lícila,“ oponovala jí Hanka.

„To nemyslím, že je všechno růžové, ale ona všechny překážky a problémy zvládla. Například začátek její kariéry. Hned po škole vybudovala takovou firmu. Sama a z ničeho,“ nedala se Adélka.

„To jistě!“ zvýšila Hanka hlas, „po promoci sbalila kufr, vzala diplom, odjela vlakem do Vídně, tam koupila nějaké to pole a pár luk, nasedla na bagr a jela stavět.“

„V podstatě to tak bylo! Má to zdokumentované. Areál stojí a funguje. Zaměstnává sto lidí! Své výrobky prodává po celém světě!“ trumfovala Adélka.

„To máš pravdu. A kde na to všechno vzala peníze, co myslíš?“

„No, vzala si půjčku. To je snad jasné!“

„Houby půjčku! Peníze získala od bohatého dědka! Koukla jsem se na internet. Stavbu jejího valley financoval vídeňský miliardář a realitní magnát Leopold Steinmayer. Jí bylo dvacet pět, on byl o padesát let starší. Můžeme si jen domýšlet, proč ji sponzoroval,“ trumfovala Hanka, „a hlavně teď nezačni tvrdit, že z čistého přátelství.“

„To asi ne,“ musela uznat Adélka, „ale další úspěchy už jsou jen její. Bankéř jí těžko poradil, jak má vypadat firma na výrobu kosmetiky, kolik má mít laboratoří a kolik výrobních prostor, jak má být vybavená, kolik má přijmout zaměstnanců. To musela vymyslet sama.“

Hanka byla s Adélčinou odpovědí očividně spokojená. Bylo jasné, že si určuje to, jak se bude jejich rozhovor vyvíjet a že se jí daří. Karolína si už několikrát všimla, že se Hanka při diskusích s Adélkou trénuje, zkouší si možnosti vedení rozhovoru. Adélka

byla skvělé médium.

„Opět tě zklamou, Adi,“ pokračovala Hanka spokojeně, „na internetu také psali, že naše geniální docentka absolvovala dlouhodobou stáž v renomované kosmetické firmě. A je snad jasné, proč tam byla. Všechno si tam pěkně prohlédla a pak to jednoduše okopírovala. Také název firmy. Cosmetic Valley. Jasná variace na Silicon Valley! Proč něco vymýšlet, když už to někdo vymyslel. Stačí okopírovat to úspěšné a jen mírně upravit. A ještě mám jeden postřeh. Říkala, že zaměstnanci firmy jsou z Polska, Česka, Maďarska, Ukrajiny. To je také dobrá cesta, protože jim nemusí platit tolik, kolik by platila Rakušanům nebo Němcům. Je jasné, že objíždí univerzity v těchto zemích a láká studenty, aby k ní šli pracovat. Shání nápady a inovace. Ty jsou ukryté v hlavách studentů, které přijímá do své firmy. Myslím, že když stojí před plnou posluchárnou, tak musí být úplně v transu. Protože tam někde, v mozku některého ze studentů, se může skrývat nápad, který má miliardovou hodnotu. Jen ten mozek najít, získat a vytěžít. Ona vlastně kupuje geniální mozky. Za nadstandardní plat, ubytování zdarma a příspěvek na dovolenou.“

Hanka zvýšeným hlasem dokončila svůj proslav. Adélka s Karolínou chvíli neodpovídaly, probíraly si Hančina slova a musely uznat, že má pravdu.

„To ale není jen její postup, tak to dělají všechny podniky s výzkumem, nebo vývojem. Někoho zaměstnají a zaplatí. On pro ně pracuje a možná i něco vymyslí,“ oponovala Karolína.

„Jasně, ale tady je to úplně očividné. A mám pocit, že ona teď nutně potřebuje něco nového. Že jí ten její životní poklad v současnosti trochu skřípe,“ zakončila Hanka tajemně.

„Ty na ni nenecháš nit suchou. Všechno je špatně. Proč na ni tak nasazuješ?“ zajímalo Karolínu.

„Manipulovala nás. Celou posluchárnu. Její přednáška byla od začátku do konce manipulací. A já nesnáším, když se mnou někdo manipuluje. Už to její super luxusní oblečení! Je snad jasné, proč se tak oblékla. Chtěla nás ohromit! Očividně předvést jak vypadá úspěch. A hlavně chtěla dokázat, že ona úspěšná je! Právě to mě přimělo k úvahám, jestli je ten její pohádkový příběh pravdivý. Skutečně úspěšní lidé to nemusí takto okatě prezentovat,“ Hanka se na chvíli zamyšleně odmlčela a pak pokračovala, „a všimly jste si, jak se na nás dívala? Jak dravec na svoje oběti. Jen nás popadnout a odvléct do svého hnízda. Ale na tebe, Kájo, se dívala jinak. To měla v očích vraždu,“ ukončila Hanka další ze svých podrobných analýz.

Karolína se při jejích posledních slovech zarazila. Tak Hanka si toho pohledu všimla také. Nebyl to jen nějaký mylný dojem. Karolínu zamrazilo v zádech. Nechápala, proč si docentka vybrala právě ji.

„Také jsem si toho všimla. Myslela jsem si, že si něco namlouvám. Docentku neznám, dneska jsem ji viděla poprvé. Nechápu to,“ odpověděla Karolína zaraženě.

„Ty ji neznáš, ale ona se tvářila, jako by znala tebe. Jako by tě poznala,“ pokračovala Hanka ponuře.

„Nech toho,“ vložila se do rozhovoru obranářka Adélka, „zbytečně Káju děsíš. Ty teda budeš psycholog! Ty každého pacienta spíš zdeptáš, než uklidníš“

„Hanka by mohla založit nový psychologický obor. Jmenoval by se inverzní psychologie,“ přidala se k Adélce Karolína. „Chodili by k ní lidé, kteří by byli až moc dobře naladěni a optimističtí. To se dnes moc nenosí a ona by jim od toho odborně pomáhala.“

„Inverzní psychologie! Ty máš nápady, Kájo,“ zasmála se Adélka, „a kdo myslíš, že by to potřeboval?“

„Někteří lidé podávají větší výkon pod tlakem,“ přidala se Hanka

s odbornou poučkou.

„Jasně, to bylo v tom filmu „Jen ho nechte, ať se bojí“. Tam hlavního hrdinu chtěli vystrašit, aby měl nové nápady na písničky,“ navázala Adélka, která byla milovnicí filmů všeho druhu.

„Tvé speciální pracoviště by využívali zaměstnavatelé, aby zvýšili výkon svých zaměstnanců. Tvým úkolem by bylo příliš optimistického pracovníka zdeptat tak, že by nemyslel na nic jiného než na práci. Ale musela bys do týmu přibrat tady Áďu.“

„Proč, prosím tě?“ divila se Hanka.

„No, kdybys to s tím deptáním přehnala, tak by Adélka ty „předeptané“ klienty svým milým a lidským přístupem zachraňovala.“

„Musím uznat, že to není špatný nápad,“ usmála se Hanka zamyšleně, „tak, ty jsi nám dvěma uplatnění už vymyslela. A co budeš dělat ty? Ještě musíme vymyslet něco tobě.“

„To je přece jasné,“ zvolala Adélka radostně, „Kája bude pracovat v tom Cosmetic Valley. Tam chtějí chytré lidi se spoustou nápadů. A ty Kája rozhodně má!“

„Zas ta baba!“ použila Hanka svou oblíbenou průpovídku, kterou odkoukala v pohádce, a všechny tři se rozesmály. Pak se pomalu rozešly směrem k zastávce tramvaje.

„Holky, ještě se musíme domluvit na ten ples. Co si vezmete na sebe? Abychom tam zase nevypadaly jak nějaká praštěná trojčata,“ začala Hanka úplně jiné téma.

„Já na to úplně zapomněla,“ přidala se Adélka, „je už zítra, že ano? Tak to je paráda!“

Karolína neodpovídala, protože se jí na ples vůbec nechtělo.

„Já tam nepůjdu,“ řekla po chvíli rozhodně.

„A proč, prosím tě?“ nechápala Hanka.

„Nechci, aby se tam na mě zase lepil nějaký cizí opilý kluk s tím,

že se mnou chce navázat něžné přátelství. Nejlépe hned a na pánském záchodku.“

„Tak to jsi měla říct dřív. Už jsem ti koupila lístek,“ hlásila Adélka.

„Lístek prodejte u vchodu, určitě ho někdo koupí. A peníze propijte na moje zdraví,“ navrhla Karolína.

Věděla, že je to od ní tak trochu podraz. Její kamarádky nikdy neměly dost peněz a čtyři stovky za lístek by se jim moc hodily. Kája si tím chtěla pojistit, že ji nebudou dál přesvědčovat, aby šla. A to se povedlo.

„To je škoda, že nepůjdeš“ pípla Adélka nejistě.

Také Hanka se zmožila jen na chabý protest: „Takhle nebudeš mít kluka nikdy.“

„Hani, co si vezmeš na sebe?“ zeptala se Adélka po chvíli zaraženého mlčení.

„Jdu do půjčovny a půjčím si nejvíc sexy model, který tam budou mít,“ odpověděla Hanka vesele a Karolíně bylo jasné, že to rozhodnutí ovlivnila vidina dvou stovek za její lístek na ples. Věděla, že už má pokoj a s úlevou si oddechla. Na ples se jí vůbec nechtělo, ale také nechtěla, aby se na ni její kamarádky zlobily.

„Já už šaty mám. Červené, pouzdrové, trochu pod kolena. Tak ať si nepůjčíš stejné,“ varovala Adélka Hanku.

„Tak to se neboj! Délku pod kolena rozhodně neplánuji,“ smála se Hanka, „můj model bude absolutně ne-pře-hléd-nu-tel-ný!“

„Hlavně se vyfoťte, ať ten nej-nej model také vidím, a dejte mi vědět, jak jste se měly,“ kladla jim na srdce Karolína, když se loučily.

Adélka spěchala do charity, kde vypomáhala. Hanka šla shánět šaty a Karolína spokojeně zamířila domů.

(2)

ZAS TA BABA!

Karolína bydlela v krásné vile v klidné části Tróje. Žila tam jen s otcem, její maminka zemřela při autonehodě, když byla ještě malá. Karolína z toho měla ránu na srdci na celý život.

Stalo se to krátce po jejích desátých narozeninách. Na ten strašný den nikdy nezapomene. Vidí policistu, který někam odváží tátu. Ona musí čekat u sousedů. Pak už jen sled smutných výjevů. Vyděšené pohledy sousedky, která ji hlídala. Plačící táta. Sáček s mamčinými klíči a peněženkou položený v obývacím pokoji na stolku. A to strašné ticho v domě!

To vše na ni bylo moc. Její organismus na tu ránu reagoval tím, že přestala mluvit. Otec byl v takovém stavu, že si toho zpočátku ani nevšiml. Až za několik dnů ho napadlo, že se jeho holčička chová nějak jinak. Pak si s hrůzou uvědomil, že vůbec nemluví. Dětská lékařka je hned poslala k psychologce. Doktorka Malečková brzy zjistila, že tato nadprůměrně inteligentní a vnímavá dívka potřebuje víc než psychologickou pomoc. Malá Karolína potřebovala pocit rodiny a psychologka jí ochotně poskytla rodinnou atmosféru svého domu. Karolína přestala chodit na terapie do ordinace, ale navštěvovala doktorku doma. Hrála si s doktorčiným synem, dostali svačinu, šli vyvenčit pejska. Díky tomuto individuálnímu přístupu se Karolíně podařilo během několika měsíců vrátit do běžného světa. A navíc získala v doktorce a jejím synovi přátele na celý život.

Tyto chmurné myšlenky běžely Karolíně hlavou, když se loudala

směrem k jejich domu. Na rohu ulice se zarazila. Poznala, že mají návštěvu. Před domem stálo cizí auto a kousek dál parkoval vůz cateringové firmy. Musela to být důležitá návštěva, když otec objednal občerstvení i obsluhu. Jak se Karolína blížila, poznala, že se jedná o nějakého cizince. Vůz, který u nich parkoval, bylo obrovské luxusní Audi s rakouskou poznávací značkou.

„Takže si procvičím německou konverzaci,“ pomyslela si.

Otec trval na tom, že se s každou jeho návštěvou seznámí a pohovoří s ní. Angličtinu, němčinu a konverzačně i ruštinu a španělštinu musela zvládat. K tomu ji vedl od dětství.

Vešla do domu a slyšela, jak se číšník z cateringu činí v kuchyni. Jako obvykle šla nejdřív pozdravit návštěvu. Když přicházela ke dveřím do salónu, zarazilo ji, že se odtamtud ozývá hlasitý ženský smích. Tátovi návštěvníci byli vždy postarší vážní pánové, nikdy u nich na návštěvě nebyla žena. Karolínou zacloumala vlna hněvu.

„Tak táta má u nás doma na návštěvě nějakou ženskou! A navíc takovou, která se směje jako poběhlice,“ běželo jí hlavou.

Už se chtěla otočit a odejít, to ale hned zavrhla. Ne! Půjde pozdravit návštěvu! Udělá přesně to, co jí táta vždy kladl na srdce. Hlasitě zaklepala na dveře. Vyčkala, až se ozve výzva, aby vstoupila. Rozhodně nechtěla zastihnout svého tátu v nějaké choulostivé situaci. Vstoupila do salónu, a když spatřila návštěvnici, hlavou jí blesklo: „Zas ta baba!“

A skutečně! V jejich salónu a dokonce v jejím oblíbeném křesle trůnila docentka Schmidt! Obdařila Karolínu zářivým úsměvem. Karolína byla ale tak vykolejená, že se nezmohla ani na pozdrav.

Naštěstí v ten moment promluvil táta: „Á, tady ji máme. Heleno, dovol, abych ti představil svoji dceru Karolínu. Karolínko, představuji ti svoji spolužačku ze studií, paní docentku Helenu Schmidt.“

Karolína se na tátu překvapeně podívala. V obličejí byl zarudlý a při představování se dokonce přeřekl. Mrkla na stůl, ale nebyl tam žádný alkohol, který by to mohl způsobit. Takže je to kvůli ní! Karolínou zalomcoval vztek. Její důstojný otec, vážený profesor a ředitel výzkumného ústavu se kvůli té strašné ženské červená a dokonce koktá.

Docentka stále seděla v křesle. Začínalo to vypadat, že se snad ani nezvedne, aby Karolíně podala ruku. Až po několika dlouhých vteřinách elegantně povstala a podala jí ruku. To gesto vypadalo, jako když královna zdraví svoji poddanou.

„Pokud se nemýlím, tak my dvě jsme se dnes již setkaly,“ promluvila docentka mile, v jejích očích se však usadil temný stín. „Byla jste na mé přednášce, že ano?“

„Ano, byla,“ odpověděla Karolína stručně. Vůbec se jí nechtělo s tou osobou mluvit. A nejraději by byla, kdyby z jejich domu okamžitě zmizela.

„Ty jsi byla na Helenině přednášce? Tak to ji vlastně znáš. Helena se mnou studovala na univerzitě. Dnes po dlouhé době navštívila Prahu a byla tak hodná, že se zastavila na návštěvu,“ vložil se do představování otec.

„Myslím, že se nedá říci, že bychom byli jen spolužáci,“ skočila mu Schmidt nečekaně a značně neslušně do řeči.

„No, ano. Máš pravdu,“ koktal otec nesouvisle.

Karolína se na něj nevěřícně podívala. Tak táta s touhle strašnou ženskou něco měl! A ona neváhá to připomínat. Otec na Karolínu nejistě kouknul a poznal, že jí dluží vysvětlení.

„Před tím, než jsem poznal tvoji matku, jsme si s Helenou byli bližší,“ řekl téměř zahanbeně.

„Tak vy tedy studujete biochemii,“ změnila docentka Schmidt náhle téma.

Karolína se na ni podívala přimhouřenýma očima. Bylo jasné, že dosáhla toho, co chtěla. Chtěla, aby se Karolína dozvěděla o jejím vztahu s otcem. A nyní si klidně přeskočila na zcela neutrální téma.

„To je tedy manipulátorka,“ pomyslela si Karolína, „klidně si řídí rozhovor podle toho, jak se jí to hodí.“

Otec přijal změnu tématu s viditelnou úlevou.

„A s vynikajícími výsledky!“ chlubil se, „příští měsíc nastupuje k nám do ústavu na stáž.“

Karolíně bylo trapně. Chtěla odsud hned odejít! Nechtěla poslouchat tento příšerný rozhovor! To si ale nemohla dovolit. Otec velmi dbal na dodržování pravidel slušného chování.

„A ona žádná pravidla nedodržuje! Za tu dobu se dopustila zásadního faux pas nejméně třikrát. A zcela záměrně!“ vztekala se Karolína v duchu a snažila se neposlouchat, jak otec líčí její studijní úspěchy.

Tu nesnesitelnou situaci naštěstí ukončil číšník, který přišel servírovat občerstvení. Teď už se Karolína mohla rozloučit a nechat otce s jeho hostem.

„Baba jedna!“ nadávala v duchu, když běžela po schodech do svého pokoje.

Nechtělo se jí být doma, když je tady i ona. Sbalila si věci na plavání, po krátkém zamyšlení do batohu přidala také knížku a notebook. Půjde do bazénu a pak do kavárny, to jí zabere určitě tři hodiny. Do té doby snad ta baba už zmizí! Napsala otcí vzkaz a vyrazila ven. Na ulici se ještě zamračila na luxusní Audi a pádila pryč.

Tím byla pro Karolínu návštěva docentky Schmidt ukončená. Ani ona, ani její otec se o ní už nezmínili.

(3)

ĎÁBLOVÉ

Univerzitní ples pustila Karolína úplně z hlavy. Vzpomněla si na něj až v neděli ráno, a to jen díky tomu, že jí v osm hodin zavolala Adélka.

Adélka byla ranní ptáče. Moc si neuvědomovala, že pokud někomu zavolá v neděli v osm ráno, že ho může vzbudit. Pro ni to byla již značně pokročilá hodina.

Když zazvonil mobil, Karolína ještě pospávala. Neochotně přijala hovor.

„Ta Adéla je hrozná. Ona snad nikdy nepochopí, že někdo chce ráno spát déle než do pěti,“ nadávala v duchu.

„Máme ho!“ ozvalo se v mobilu šeptem, „máme Ďábla!“

„Co máte?“ nechápala Karolína.

„No Ďábla, přece! Nicholsona!“ šeptala Adélka a přitom se přihloupě chichotala, „říkal, že tě také přibere.“

„Jak přibere?“ vyděsila se Karolína, které se konečně podařilo vzbudit se, „co to meleš? Jsi opilá, nebo co?“

„Nejsem opilá! Víš, že nikdy nepiju,“ ohradila se Adélka dotčeně, „jen jsem ti to chtěla říct jako první, než se vzbudí Hanka. A Ďábel.“

„Já to vůbec nechápu! Buď si ze mě děláš srandu a na to sis teda nevybrala dobrou dobu, nebo ses zbláznila.“

„Ani jedno z toho. Neboj, jsem úplně v pořádku. Jen jsem ti to chtěla říct. Už nemůžu mluvit, zavolám později,“ ukončila Adélka spěšně svůj hovor.

„Zbláznila se,“ zamumlala si Karolína a zalehla zpět do postele. Jestli ale doufala, že se ještě dospí, tak to se mylila. Během dvou minut zazvonil mobil znovu.

„To byl pes,“ šeptala Adélka, „myslela jsem si, že se vzbudili.“

„Ty máš psa?“ nechápala Kája, „a kdo se měl vzbudit?“

„Já ne, ale Ďábel má tři.“

„Adélo, prosím tě, já vůbec nevím, o čem to mluvíš!“ začala se zlobit Karolína, „řekni mi pořádně, kde jsi a co tam děláš.“

„No jsme u Ďábla, to jsem ti už říkala. Ale počkej, řeknu ti to od začátku.“

„No konečně,“ vzdychla si Karolína a rozloučila se s dnešním ranním spánkem.

Z Adělčina vyprávění se pak dozvěděla, že Hančiny sexy šatičky měly na plese takový úspěch, že s ní chtěli tančit snad všichni přítomní muži a pravděpodobně i některé ženy. Pak se objevil Ďábel, a ten neměl konkurenci. Hanka s ním strávila celý zbytek plesu a Adélka je doprovázela. Ďábel pak Hanku pozval k sobě. Hanka souhlasila pod podmínkou, že pojedou také Adélka.

„Já jsem si myslela, že se tady jenom vyspím. Ale bylo to úplně jinak,“ šeptala Adélka tak tiše, že jí Karolína skoro nerozuměla.

„Hanka pro mě přišla, abych šla k nim do ložnice,“ Adéla se odmlčela a s několika pomlkami pokračovala, „víš, no a pak jsme byli v posteli všichni tři.“

„To jako všichni tři jste spolu spali?“ ujistila se Karolína.

„No, víš, jak to myslím. On s námi oběma. Až do rána. On je to fakt Ďábel.“

„Aha. To je tedy síla! A kdo to, prosím tě, je? Kde vlastně jste?“

„Je krásnej. Fakt vypadá jako Jack Nicholson, jen je trochu mladší. Je majitelem nějaké reklamní agentury a asi je dost bohatý. Má obrovský dům s bazénem a v garáži tři nádherná auta.“

„A dvě holky v posteli. A zrovna to musí být moje nejlepší kamarádky,“ dokončila si Karolína hořce.

„Už musím končit, asi někdo jde,“ dýchla Adélka do mobilu a hovor ukončila.

Karolína ležela na zádech a zírala do stropu. To, co se právě dozvěděla, se jí vůbec nelíbilo. Na podobné výstřelky neměla povahu.

Adélka se už neozvala, zato k večeru volala Hanka.

„Tak už ti to Áďa všechno řekla, že ano,“ začala úplně samozřejmě. Její tón byl tak klidný, jako by se bavily o škole.

„Nevím, jestli mi řekla všechno, ale něco ano,“ použila Karolína stejný tón hlasu. Jestli je tato situace pro Hanku tak běžná, proč by se ona měla nějak rozrušovat.

„Je to úžasné! Fakt! Úplně jiný zážitek,“ líčila Hanka sex ve třech svým realistickým způsobem.

„To ti věřím.“

„Můžeš se také přidat, jestli chceš. Řekly jsme Ďáblovi o naší přezdívce. Moc se mu líbilo, že on je Nicholson. Pak řekl, že mu vlastně také patříš, že máš přijít.“

Karolína nevěřila vlastním uším.

„Hanka to s tím realistickým pohledem a asertivním chováním trochu přehání,“ pomyslela si.

„Tak na to ať zapomene,“ odpověděla stroze.

„Ale proč? Nebud' tak upjatá, nebo skončíš jako stará panna.“

„To se nebojím. Ale této vaší blázniviny se účastnit nebudu,“ ukončila Karolína rozhodně.

Hanka tím byla poměrně zaskočená. Zřejmě čekala, že Karolína bude nadšená rolí třetí dívky v Ďáblově posteli.

„No, jak chceš. Kdyby sis to rozmyslela, tak nabídka platí dál. A mimochodem, náš vztah není tak neobvyklý, jak si myslíš.“

Odborně se to nazývá polyamorie a v poslední době začínají být podobné vztahy běžné, a to v různých kombinacích,“ nasadila Hanka odborný tón.

„Výborně! Pokud má pelešení ve třech odborný název, tak to můžeme považovat za běžnou záležitost, zcela nevinnou a skoro až nudnou,“ rýpla si Karolína, „a víš, co mě napadá, Hani? Použij to jako téma své diplomky. Je to zatím poměrně unikátní a materiálu bys zřejmě měla dost a dost.“

Kája svoje poslední slova myslela ironicky, ale Hanka na ně reagovala zcela nečekaně: „A víš, že máš pravdu. To by byla bomba. Musím to zvážit.“

Karolína si s hrůzou uvědomila, že Hanka je skutečně schopná rozebírat jejich specifický vztah v odborné práci.

„A nemuseli by s tím souhlasit také Ád'a a ten váš Dábel? Byl by to zásah do jejich soukromí.“

„Zeptat bych se jich musela, to máš pravdu. Ale bylo by to zcela anonymní,“ odpověděla Hanka tónem, ze kterého bylo jasné, že od Adélky ani od Dábla nesouhlas vůbec nepředpokládá.

Když rozhovor ukončily, seděla Karolína bez hnutí a oči se jí pomalu zalily slzami. Nikdo, dokonce ani její nejlepší kamarádky, nevěděl, že ještě před nedávnem měla také svého Dábla.

Jmenoval se Roman Tůma a pracoval jako odborný asistent na katedře, na které Karolína studovala. Poznali se, když byla v prvním ročníku na chmelové brigádě. Chodit spolu začali asi o tři měsíce později. Roman už na začátku jejich vztahu Karolínu prosil, aby nikomu neříkala, že spolu chodí. Vysvětloval to tím, že by měl problémy na katedře, že vedoucí katedry podobné vztahy nerad vidí. Karolína tehdy musela uznat, že na tom něco je. I pro ni to tak bylo jednodušší. Kdyby se vědělo, že chodí s vyučujícím, měli by spolužáci a asi i učitelé poznámky.

Když spolu chodili déle než dva roky, začínalo jí to zvláštní uspořádání vadit. Viděli se málo. Scházeli se v pronajaté garsonce v podkroví příšerného starého domu. Mimo garsonku se k němu nesměla hlásit. Začala protestovat. Chtěla ho představit otci, chtěla s ním jít na ples, do kina, jet na výlet. Nechtěla se jen scházet v temné garsonce. Tehdy jí prosil, ať je trpělivá. Ať počká, až dostuduje. Ale to by znamenalo další tři roky skrývání. To už pro Karolínu nebylo únosné.

Roman trochu ustoupil a začali jezdit na chatu do jižních Čech. Měla to být chata jeho sestry. Karolína byla spokojená. Bavilo ji, jak spolu nakupují a hospodaří. Milovala společná rána.

Pak ale přišel blesk z čistého nebe, který jejich vztah jednoznačně ukončil.

Ten den neměla školu. Ležela ve svém pokoji na pohovce a četla si. Někdo zazvonil. Vykoukla z okna, u jejich branky stála mladá žena. Karolína si nemohla uvědomit, že by ji znala. Šla ven.

„Dobrý den, koho hledáte?“ zeptala se.

„Myslím, že hledám vás. Karolína Krausová, nemýlím-li se?“ odpověděla ta žena autoritativně.

Karolína se na návštěvnici zkoumavě podívala: „My se známe? Nepamatuji se.“

„Neznáme i známe.“ odpověděla žena tajemně, „jsem doktorka Tůmová, manželka docenta Romana Tůmy.“

To sdělení vyrazilo Karolíně dech. Stačila si ale všimnout, jak ostře ji ta osoba sleduje. Proto se ze všech sil snažila ovládnout se. Ale ve spáncích jí začalo bušit a před očima se jí zatmělo.

„Roman je ženatý!“ ta strašná informace jí projela mozkiem jako ostrý nůž.

V ten okamžik si myslela, že omdlí. Musela se opřít o sloupek od branky.

„Dobrý den, Karolínko. Není ti špatně? Jsi hrozně bledá,“ ozvalo se od sousedů.

Karolína s největším vypětím obrátila pozornost na sousedku, která právě v tu chvíli musela stříhat popínavou růži u plotu. Karolína rozhodně nechtěla působit nějaký poprask a ani zavdat důvod k řečem.

„Dobrý den, paní Málková. Všechno je v pořádku, děkuji,“ odpověděla nejhlasitěji, jak mohla.

„Myslím, že bude lepší promluvit si v soukromí. Pojd'te, prosím, dál,“ oslovila návštěvnici a snažila se o co nejklidnější tón.

„No, už jsem si myslela, že mě necháte stát venku,“ zněla jedovatá odpověď.

To Karolínu probudilo z oparu, ve kterém dosud byla.

„Co to je za potvoru? Zjeví se tady bez ohlášení, s klidem mi řekne takovou zprávu a ještě bude jedovatá!“

Karolína odemykala branku a při tom se poprvé podívala, jak ta žena vlastně vypadá. Měla dokonalý účes i make-up. Vypadalo to, že u kadeřníka i na kosmetice byla právě dnes. Oblečená byla v elegantním béžovém kalhotovém kostýmu, měla krásnou kabelku i lodičky.

„Tak ta se hodně snažila, aby vypadala dobře,“ uvědomila si Karolína s úsměškem, „ale na mě stejně nemá.“

Bylo patrné, že jsou stejný typ, hnědé polodlouhé vlasy, hnědé oči, štíhlá postava. Ale Karolína měla mnohem krásnější obličej. A přestože nebyla namalovaná, vlasy měla ledabyle sepnuté skřipcem a byla v domácím oblečení, vypadala nesrovnatelně lépe než Romanova manželka. Podle toho, jak se návštěvnice tvářila, se dalo odhadnout, že jí běží hlavou úplně stejné myšlenky.

Karolína dovedla doktorku Tůmovou do salónu a ta se bez vyzvání usadila do křesla. Ozvalo se zaklepání na dveře a do